

O VÍLE KRISTÝNCE A DUHOVÉM PRINCI

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

verše ALOIS KOLÁŘ

*O VÍLE KRISTÝNCE
A DUHOVÉM PRINCI*

2015

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jindřich Malšínský / Alois Kolář

O VÍLE KRISTÝNCE A DUHOVÉM PRINCI

Sazba a obálka: Dušan Žárský
V elektronické podobě první vydání
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-58-1

POHÁDKA

*Kdysi dávno, v zimě, v létě,
ve všední dny, ve svátky,
povídali doma dětem
lidé večer pohádky.*

*Zprvu nikdo žádné neznal,
musely se vymyslet.
Byly vzácné, tak ty hezké
obletěly celý svět.*

*Čaroděje, prince, Honzu,
draka jako stodolu,
známe u nás stejně jako
Eskymáci na pólu.*

*V pohádkách se dějí věci!
Na ty je tam kouzelník.
V podsvětí mu konkuruje
sám rohatý pekelník.*

*Nakonec to ale všechno
vždycky dobře dopadne.
Třeba když z dvanácti panen
princ tu pravou uhádne.*

*Pohádka má ještě jedno
důležité poslání:
Vždycky v ní vítězí dobro,
lidi před zlem ochrání.*

V DUHOVÉM KRÁLOVSTVÍ

*V tom království měli lidé
život plný pohody.
Po práci se radovali,
užívali svobody.*

*Vládl jim král spravedlivě,
byl to dobrý panovník.
Zastání u něho našel
i poslední služebník.*

*Lidé žili jako jedna
spokojená čeládka.
Závidět jim nemusíme,
je to přece pohádka.*

U snídaně řekl princ Kristýnce, aby si dnes oblékla ty nové šatičky s květinami, protože je čeká významný den. Tvářil se tajemně a ona se raději na nic neptala. Ono se řekne tajemství, ale někdy svěří na jazyku a pak je rázem venku. Tak tomu bylo i dnes ráno.

„Kristýnko, dnes navštívíme království mého otce Duhového krále, seznámím tě s mojí královskou matkou

a mladší sestrou princezničkou Jasmínkou. Poprosil jsem mráček, aby poslal na zem drobné kapičky deště a společně se sluníčkem postavili duhový most. Přijede pro nás zlatý kočár se zlatými koníky a královským kočím s vysokým černým kloboukem, bílými rukavičkami a černými kníry natočenými vzhůru k obloze, přesně podle poslední módy.“

Než si stačila Kristýnka obléknout šaty s květinami, ve kterých se principi nejvíc líbila, zastavil před domkem kočár. Princ pomohl své víle nastoupit, kočí práskl bičem a koníci se rozběhli po duhovém mostě směrem k obloze.

V polovině cesty se zastavili, aby si odpočinuli. Cesta vedla do kopce a k tomu bylo vedro k zalknutí. Sluníčko se pousmálo a hned nabídlo pomoc: „Nic se nebojte. Já vám zatlačím a za chvíli budete nahoře.“ A tak se také stalo.

Celá královská rodina již návštěvu očekávala. Kristýnku přivítali jako starou známou. Jasmínka ji provedla po duhovém království a král s královnou poslouchali vyprávění Duhového prince o tom, jak se seznámil s Kristýnkou, o svatbě, jak spolu pracují na zahrádce, o sousedech, komáříích pištcích, žabím sboru KVAKVA, ptačím pěveckém sdružení, které vystupuje pod vedením pana Kosa a jeho manželky v televizním pořadu Zpěvácci lesů, luk a strání. Jen tak mimochodem se zmínil o panu Tesaříkovi a kolíbce a Kristýnka se u toho začervenala.

Stmívalo se a byl čas k návratu. Mráček a sluníčko postavili duhový most, princ a víla se rozloučili s královskou rodinou a vrátili se na louku do svého domečku.

NA BORŮVKÁCH

*Malí, velcí, tlustí, tencí
všichni v létě sbírají
ty kuličky, kterými se
lesy u nás černají.*

*Borůvky jsou vzácným darem,
jež příroda rozdává.
Potraviny, ba i léku,
se v nich lidem dostává.*

*Čas borůvek, ten se pozná
podle modrých dětských pus.
Že's je ještě nikdy nejed'?
Tak to honem rychle zkus!*

Časně ráno obletěla louku беруška Janinka a každému hlásila, že letos roste v lese spousta borůvek a hub je tolik, že se nemusejí hledat, stačí se jen rozhlédnout a sbírat. Ani se nenadějete a máte plný košík holubinek, štíhlých bedel s kloboukem vyzdobeným hnědými skvrnami, lišek je v lese jak naseto a václavky letos nikdo nesbírá. Pod mod-

řiny se najde klouzek, pod smrky nejchutnější ze všech hub hřib hnědý, křemenáč s červeným kloboukem, a když máte velké štěstí, najdete i ryzce černohlávka.

Druhý den byl les plný broučků. Čmeláci Brumík s Čmeldou les prozkoumali a poradili Kristýnce i ostatním obyvatelům, kde se to nejvíc modrá borůvkami a kde rostou pravé hříby s kloboukem jako kolo od trakaře. Kristýnka, žízala Žaneta, žába Boženka s několika žábami z rybníčku U rákosí a paní Kovaříková s dětmi trhaly borůvky. Princ, cvrček, pánové Kovařík s Tesaříkem a ježek Vojta sbírali do košíčků houby. U pařezu se krčil hřib kovář, kousek dál žloutly lišky a na kraji lesa našel ježek štíhlé bedly. Byly to krasavice, že mu je bylo líto utrhnout.

Horší to měly borůvkářky. Záda bolela a moc jich do konviček nepřibývalo. Naštěstí šel kolem zbloudilý mraveček, kterému se sběraček zželelo, a přivolal pomoc. Stovky čiperných mravenečků začalo plnit nádobky a než byste řekli švec, byly naplněny i s kopečky. Za to jim průvod vracejících se broučků nadrolil do mraveniště zbytky rohlíků a chleba.

Zbytek dne strávili sběrači ve stínu pod stromem, mladší se vykoupli v rybníčku a děti skotačily, poskakovaly, honily se a po únavě ani památka. Na dobrou noc jim Kristýnka připravila borůvky s cukrem a šlehačkou a všichni společně se s dnešním borůvkovým dnem rozloučili písničkou: Hvězdičky dobrou noc, já už jdu spát. Vy za mě hlídejte, ublížit nedejte panence mé milé, kterou mám rád.

BAVORSKÉ VDOLČKY

*To snad není ani jídlo,
je to mana nebeská.
Když je vidí na talíři,
každé dítě zatleská.*

*V puse se jen rozplývají,
ani kousat nemusíš.
Z talíře ti rychle mizí,
kam, to ani netušíš.*

*Vypečené do zlatova
s povidly a tvarohem,
cítím je z kuchyně vonět,
ještě když jsem za rohem.*

„To byl včera den! Jsem celá polámaná, ale stálo to za tu námahu,“ postěžovala si Kristýnka princí. „Borůvek máme na celou zimu a ještě nám zbude na koláč.“

Od rána to vypadalo, že bude vedro k zalknutí. Sedla si v kuchyni u otevřeného okénka a listovala v kuchařské knize. „Co bych tak dnes uvařila princí k obědu?“ přemýšlela, ale na nic nemohla přijít.

Vtom přiletěl k oknu věčně rozcuchaný vrabec Ferda. Ten, co nevěděl, to nepověděl a s tím ostatním se chlubil při každé příležitosti. Poradil, jak správně uvařit vajíčka, opravit budíka, nakreslit koloběžku a třeba přišít knoflík. Vše-
mu rozuměl, všechno věděl nebo si to vymyslel. Když uvi-
děl Kristýnku, jak listuje v knize, hned jí nabídl po-
moc.

„Čimčarára čim čimčim, co mám dělat, dobře vím a tobě, Kristýnko, rád poradím. Pořád obracíš stránky, něco hledáš a stačí málo, zavolat Ferdu a máš po starostech.“

„To jsi hodný, vrabčáku, ale nevím, nevím, jestli mi můžeš poradit. Přemýšlím, co mám uvařit svému princí k obědu.“

„Snadná pomoc, čimčimčim, jen trochu se zamyslím. To je pro mne hračka. Uvař mu vejce natvrdo, naměkko nebo na hniličku. Dáš vajíčko do hrníčku, povaříš málo nebo víc, chleba krajíc k tomu a je po problému.“

„Tobě se to snadno řekne, ale slepička vajíčko nesnesla.“

Vrabec navrhoval krupičnou kaši, zelnici, cibulačku, čes-
nečku, ale Kristýnka jen vrtěla hlavou. Situaci zachránila
paní Kovaříková s košíkem plných vajec: „Copak, copak?
Pověz mi, co tě trápí a společně si s tím poradíme.“

Kristýnka se svěřila, že neví, co princí uvařit k obědu.
A pak už šlo všechno ráz na ráz. Mouka, mléko, cukr, drož-
dí, vajíčka a netrvalo dlouho, na stole se objevily do zlatova
opečené bavorské vdolečky uprostřed naplněné borůvká-
mi, ozdobené tvarohovým krémem a šlehačkou.

„Mňam, mňam, to je dobrota,“ chválil princ Kristýnku a ta se jen usmívala, jedním okem mrkla na paní Kovaříkovou a druhým na vrabčáka Ferdu.